

Autor: Mark Yuray

Minulý týden jsem se podrobně věnoval kritice **pravického aktivismu**, což zcela podle očekávání vyvolalo četné reakce. Záměrně jsem vynechal obhajobu možných alternativ, jimiž se mívám zabývat na tomto místě. Podobně jako termín „aktivismus“ označuje celou škálu příbuzných činností, jsou i jeho alternativy širokou skupinou činností, kterým říkáme pasivismus. Minulý týden jsme si řekli, co nedělat – tedy čím si člověk na pravici zajistí výprask, zatčení, uvěznění, exil nebo dokonce smrt. Nezapomínejte, že nic z výše uvedeného není triumfem, ale prohrou. Ještě se k tomu vrátím, jelikož celá řada lidí zůstává přesvědčena, že tento typ porážky je ve skutečnosti přestrojeným vítězstvím.

Nejprve si tedy vyjasněme, čím pasivismus *není*. Přestože znějí pasivismus a pacifismus podobně, nejde o totožné věci, ale jen o hříčku jazyka.

Pasivismus neznamena ani „nedělat nic“. Pasivismus velí nepodnikat kroky činěné s cílem dosáhnout oficiální moci - neříká však, že se nemáme vůbec snažit navyšovat svou sílu a moc. Pasivismus znamená ignorovat a vyhýbat se oficiálnímu politickému systému, protože tento systém je pokažený, nefunkční, nemorální; korumpující bažina, již je třeba kompletně vysušit zvenčí - systém příliš nemocný a plný vad, než aby se dal ještě zachránit zevnitř.

Nezapomínejme také, že aktivismus neznamena „něco dělat“ a pasivismus „nedělat nic“. Google nabízí tuto definici aktivismu: „program či akce využívající energické kampaně k dosažení politické či společenské změny“.

Aktivismus je účastenství na oficiálním politickém procesu, které *bráhmáni* (zde užito coby termín z prostředí neoreakčního myšlení k označení elitní vrstvy společnosti, postmoderní variace na tradiční kastu „zprostředkovatelů posvátna“ – pozn. DP) z Googlu popsali jako „energickou kampaň k dosažení politické či společenské změny“. Pasivismus neznamena „nedělat nic“, jde totiž o odepření účasti na oficiálním politickém procesu.

Proč ale levicový aktivismus funguje? Protože levice už dnes pevně drží v rukou oficiální i polooficiální státní struktury. Když nějakého levičáka zbijí, zatknou, uvězní, pošlou do vyhnanství nebo zabijí, stává se okamžitě mučedníkem a se svolením státu je obratem zburčován zástup dalších levičáků. Následně stát levici poskytne nějaký nový Úřad pro rozmanitost tuhle nebo Nadaci pro rovnost támhle – nebo možná „jen“ iniciativu či lukrativní místo konzultanta, tak jako jak ale vítězství. A co se stane člověku, jehož potká podobný osud, ale náleží k politické pravici? Vzpomínka na něj okamžitě zmizí odevšad s výjimkou hororových příběhů. Tento systém není žádnou anomálií, jde o samou podstatu a účel státu – problémem je to prostě jen to, že se dostal do rukou levice.

Oficiální politický systém zahrnuje všechny výbory, sněmy, zákonodárné orgány, kongresy, byrokracie, zpravodajské agentury, filmová studia, neziskovky, soudy, nevládní organizace (NGO), Výbory *politické* akce (severoamerické *Political Action Committees*, PAC – pozn. DP), aktivistické skupiny atd., jež společně tvoří orgány kontroly a formování veřejného mínění a výkonu státní moci.

Tyto nesčetné organizace už dávno nejsou neutrálními institucemi, ale byly kooptovány levicí; vznikly na nedokonalých základech a zásadách, jež z nich učinily snadný terč levicové subverze a časem přestaly sloužit jakémukoliv účelu s výjimkou šíření levičáctví. Kdysi se snad ještě daly zachránit, ta doba však už dávno minula. Pokusy o odvolávání se na zásady budou mít před těmito organizacemi za výsledek jedině neobřadné rozdrčení *petenta*. Že se tyto instituce obvykle samy za levicové neoznačují, také není náhoda, ale úmysl.

Takže je všechno ztraceno! Ne, všechno ještě ne, ale skoro všechno. Pokoušet se v roce 2016 spravit západní civilizaci skoro připomíná pokusy o resuscitaci mrtvoly – ale ne úplně. Momentálně je bezvládné tělo pohřbeno pod lavinou cizích hord, pořad ale ještě zbývá trochu času jej vyprostit a prosit Pána o milost – kanonická křesťanská historie ostatně přinejmenším jeden případ vzkříšení z mrtvých zná. Konec konců, možná v těle ještě zbývá jiskřička života. Přinejmenším má ale takováto Zdrávas Maria větší šanci na úspěch než se vrhat do hrobu s výbavou na chemoterapii – a na tom teď záleží.

Co byste tedy měli udělat vy?

Vytvořte „kliku“ (*cabal*). K tomu ale nejprve musíte podle **následujícího návodu** zformovat *Männerbund* (mužský spolek, v anglosaském prostředí chápaný i jako tajná společnost – pozn. DP).

V situaci, kdy se problémem stal celý oficiální politický systém, není řešením se snažit působit v něm, ale vystavět (nebo přestavět, záleží na vašem úhlu pohledu) politický systém nový a

lepší. To je první krok celého procesu: staňte se hodnými vlády.

Skutečně jsou dnešní mladí absolventi univerzit **Břečtanové ligy** těmi nejhodnějšími vladaři? Nějakým teoretickým historickým metrem zřejmě nikoliv, ale jelikož je zatím nikdo nenahradil, musíme říci ano, skutečně jimi jsou. To ovšem není obžaloba pasivismu nebo **Moldbugových** teorií, ale naší civilizace. Musíte se stát hodnějšími než naši stávající vládci, k čemuž nestačí jen být osobně zdravější a ctnostnější než oni, ale také být jako skupina schopnější dobré vlády – lepší v zajišťování pořádku, spravedlnosti, práva, ctnosti, pravdy a slávy.

Najde se dnes kromě stávající Katedrály-Státu (narážka na esej **Erica S. Raymonda** *Katedrála a tržiště*, volně řečeno „na možnosti participovat nebo ovlivnit chod Katedrály-Státu nemá veřejnost /až na sporadické výjimky/ žádný vliv“ – pozn. DP) s někdo další s funkčními institucemi pro nalézání pravdy, distribuci oficiálních stanovisek nebo organizaci masového sociálního života s nabídkou lukrativních kariér a rodinného zázemí pro schopné mladé muže? Snad byste mohli zpochybnit užití a definici výrazu „funkční“ – a zpochybnit tady lze skutečně hodně – ale kde je pravicový Harvard? Kde jsou *New York Times* pravice? A kde ministerstvo spravedlnosti? Soudy? Pokud nemáte zjevně kvalitnější alternativu k Harvardu, nikdo nemá důvod přestat Harvardu naslouchat, snažit se na Harvard dostat nebo ho přestat vynášet do nebes. Každá kritika Harvardu tak zůstane jen kritikou – a to navíc kritikou neefektivní.

Dost možná neexistenci Harvardu, NYT atd. pravice vysvětluje nespravedlivé rozdrčení rodičů se alternativy státem někdy v minulosti. Jakkoliv pravděpodobně to zní, omluva to není. Co ostatně může člověk čekat, když otevřeně ohrožuje zavedenou konkurenci?

Nemá smysl vycházet na veřejnost dříve, než získáte dostatek síly tímto způsobem zvítězit.

Zajistíte-li více pořádku, spravedlnosti zákonnosti, ctnosti, pravdy a slávy než konkurence, spíš dřív než později zvítězíte. A jelikož je hlavním politickým problémem Západu nedostatek pořádku, spravedlnosti, zákonnosti, ctnosti, pravdy a slávy, zvítězíte pokaždé, když se vám podaří zajistit alespoň skromnou dávku kterékoliv z uvedených komodit. Pořádek však nezajistíte lobbováním zkorumpovaného politického systému, nastaveného k vykořeňování jakéhokoliv zdání pořádku.

Musíte ho prostě vytvořit sami. Potichu, soukromě a nepoliticky vybudovat kompletní náhrady oficiální i neoficiální vlády, bez jediného kroku na poli aktivismu se může jevit jako dost nesnadný úkol. Máte pravdu. Celé to působí jako dost tvrdě nastavené podmínky vítězství, takový už ale život na naší planetě je. Pokud byste to snad potřebovali připomenout, najdete si na webu „**Věž lebek**“ (Čele kula).

Pro nastolení pořádku atd. musíte nejprve dosáhnout jisté míry osobní suverenity, jež začíná suverenitou intelektuální a statusu. Abyste dosáhli plné svrchovanosti, je třeba v první řadě nabýt suverenity nad svou vlastní myslí, tedy mít pevnou vládu nad tím, komu se dostává vaší pozornosti, času a energie. Teprve jakmile máte tyto činitele plně pod kontrolou, dokážete rozpoznat ty nejhodnotnější cesty k vítězství a vydat se po nich.

A co že vlastně obnáší intelektuální suverenita? Čtete čerstvé zprávy pokradmu a staré knihy hrdě – a ne naopak. Sledujete, co poutá vaši pozornost? **Papež nikoliv**. Nenechte si bitvy a problémy, nad nimiž uvažujete, diktovat médii. „Čtete staré knížky“ není nějaká povýšeně ironická výzva, ale velice vážně míněný návod k rozbití okovů modernity.

Až jich přečtete dost, začnete časem místo v roce 2016 žít třeba v roce 1616 – a v hlavě vám začnou kolovat nové, dříve nemožné myšlenky, pro typického obyvatele moderny nepochopitelné. Momentálně jsou pro vás tyto ideje už z definice nesrozumitelné, ale některé z nich mohou být přesně tím, co potřebuje k vítězství. Existuje jen jediný způsob, jak to zjistit: dobrý výchozí bod najdete třeba **zde**.

K suverenitě v oblasti statusu už však budete potřebovat *Männerbund*. Sám osamocení voják v poli oživí západní civilizaci těžko, zvláště když mu k tomu nezbytné kroky vyslouží leda opovržení nebo nepochopení lidí v jeho okolí, případně mu znemožní podniknout další kroky ke navýšení vlastního sociálního statusu. Přizpůsobte svůj vnitřní systém nabývání statusu tak, aby směřoval k získání statusu tradičně vymezeného. **K nápravě tohoto problému budete potřebovat skupinu podobně smýšlejících lidí, s nimiž se budete pravidelně setkávat, vzájemně si vypomáhat, vyměňovat si navzájem myšlenky a plány a budovat s nimi svazky - ve větším schématu věci se takovýto malý sociální program může zdát triumfem spíše drobným, ale ani dobrá civilizace vlastně není ničím jiným než milionem podobných malých sociálních programů soustředěných v jedné oblasti.**

I stavba té nejvyšší věže začíná položením jednoho kamene. Pokud nepoložíte ani jeden, sotva můžete plánovat stavbu s miliony kamenů. **Dejte se do toho.**

„Klika“, nástavba *Männerbundu*, je motorem pravicové akce. Nikoliv aktivismu, ale akce. Není veřejná, otevřená, není snadno k nalezení, těžko se rozeznává nebo i jen dosahuje. V rukou ale drží skutečnou moc. Pokud nastane správná konstelace, je schopna akce. To je druhý krok procedury: přijmout moc. Třetí krok (Vláda!) není problémem, jímž bychom se museli v této chvíli zabývat, z definice totiž čeká až na vladaře samotného. My se musíme snažit vymyslet, jak se k moci dostat. Cestou k získání moci je zdokonalit sám sebe, a cestou k vybudování moci je vytvořit kliku.

Přesně seřízená klika dosáhla suverenity intelektuální i statusu, díky čemuž může postoupit k dosažení a obraně suverenity i v dalších oblastech – fyzické, geografické, ekonomické, finanční atp. Důležité je, že vytvořením pevné kliky jste si otevřeli možnost nabýt skutečné svrchovanosti a moci nad něčím mimo ni. Bez ní ovšem nemáte v rukou nic, čím byste suverenitu ubránili. Určit, co přesně je potřeba k dosažení vítězství udržet a bránit, už bude úkolem kliky (nebo jejího vůdce). Jisté však je, že pokud nejprve nevytvoříte pevnou kliku, další etapy vám nepochybně zůstanou uzavřeny.

Detaily tohoto procesu výstavby se nepochybně budou lišit místo od místa. Jistě by se dalo napsat něco jako manuál, ale to už přesahuje ambice této eseje. **Co byste si z ní ovšem měli odvést, je poznatek, že musíte zapomenout na oficiální moc a začít vážně**

přemýšlet o vytvoření svého vlastního samostatného systému nabývání statusu uvnitř privátní kliky mužů, s nimiž se budete dělit o informace, zdroje a komunikovat spolu. Povede-li se vám to dostatečně dobře, stane se z vaší kliky časem oficiální stát. V horším případě se z ní stane *de facto* stát pro její příslušníky, což jako takové malé trvalé vítězství rozhodně není k zahození – vždyť oficiální stát samotný nezvratně pochoduje po cestě do záhuby, nelítostně diktované svou vlastní šílenou ideologií.

Dokázali byste to, co Rachel Dolezalová, lépe než ona sama? Dokázali byste si představit německou imigrační politiku z roku 2015? Žádný jednotlivec není tak zvrácený jako systém bez hlavy a nemůže být ani dost zvrácený na to, aby předpověděl další krok bezhlavého systému. Proto na to raději zapomeňte, vybudujte si svůj vlastní systém a přečkejte bouři.

Aby se dalo hovořit o úspěšné klice, nemusí se rozprostírat přes několik světadílů a být takřka všemocná. Stačí, abyste „jen“ vytvořili lokální kliku nejhodnějších místních mužů, s kterými jste pravidelně v kontaktu, s nimiž si vzájemně potvrzujete status a dalšími způsoby se připravujete k akceschopnosti v momentě, kdy nastanou příhodné podmínky – v té chvíli už jste z rukou nepřítele vyrvali kus území. Nezbytné je toto uskupení i k tomu, aby svým příslušníkům garantovalo majetková práva a nastavilo sexuální morálku, která nebude jen *de iure*, ale *de facto*. Dohledu nad sexuální morálkou se oficiální vláda zřekla úplně a svůj závazek chránit tu hrstku majetkových práv, která ještě nebyla přímo či nepřímo oslabena a anulována, vykonává jen s maximální neochotou a výhradami. Kde aktivista vidí živnou půdu pro transparent nebo propagandistický slogan, otevírá se pro pasivistu vynikající příležitost vytvořit kvalitnější mechanismus, který by poskytoval a aplikoval majetková práva i sexuální morálku: mechanismus složený z mužů – kliku vyrostlou z *Männerbundu*.

Při dostatečném množství spolu začnou kliky komunikovat a vytvářet větší „superkliky“. Přebudovat je totiž třeba nejen civilizační síť, ale i její nástroje.

Některé obecnější rysy kliky se nabízejí v podstatě samy: zabezpečená komunikace, značné překážky vstupu, absence veřejného působení i viditelnosti, celoživotní příslušnost, legální aktivity atd. Viděli jste někdy, jak většina tradičních bratrstev funguje?

Myslím, že spíše než dostupné nástroje nám scházejí muži schopní pochopit a využít nástroje, jež máme k dispozici.

Pochopitelně nemůžu zaručit, že vše půjde hladce a bez krve. Věřte mi, že nezapomínám na Věž lebek. Nemá však smysl snižovat své standardy před dosažením úplného vítězství.

Úvaha Marka Yuraye *How To Passivism* vyšla na stránkách Social Matter 19. dubna 2016.